

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ΚΥΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΓΕΡ. ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ.

“Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

Ἐκλαμπρότατε κ. Γενικέ Πρόξενε,

Εὐλαβεῖς ἱερεῖς,

Εὐσεβές ἐκκλησίασμα,

Ἡ κατά τήν πρωΐαν τῆς ἡμέρας ταύτης πρὸς Κύριον ἐκδημία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Καισαρείας κυροῦ Βασιλείου ἐνέβαλε εἰς τήν ψυχὴν τῶν μελῶν τῆς Γεραρᾶς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος θλίψιν βαθεῖαν. Ταύτην ἐν τῇ πίστει τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀναστάσεως καὶ τῇ ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου ὑπερέβημεν καὶ συνήχθημεν εἰς τό ἱερὸν τοῦτο παρεκκλήσιον τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος καὶ ἰσαποστόλου Θέκλης, ἵνα τό χρέος ἡμῶν τό Ἀγιοταφίτικόν ἐπιτελέσωμεν, τῆς προσευχῆς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καὶ κατευοδόσεως αὐτοῦ ἐν τῇ πορείᾳ αὐτοῦ πρὸς οὐρανόν.

Εὐρισκόμενοι ἐνώπιον τοῦ πολιοῦ, σεβαστοῦ καὶ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν, ἀναλογιζόμεθα ὡς εἰκός «τί τό περί ἡμᾶς τοῦτο γέγονεν μυστήριον; «πῶς ὁ κατ’ εἰκόνα καὶ καθ’ ὁμοίωσιν Θεοῦ πλασθεὶς ἄνθρωπος, ὁμοιώθη τῇ φθορᾷ»; Ἐν τῷ θανάτῳ τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν, ὑπομιμνησκόμεθα, καθ’ ὃ μέτρῳ γινόμεθα ἐπιλήσμονες, περί τῆς παροδικότητος τῆς ζωῆς ταύτης καὶ πάσης ἐν αὐτῇ ματαίας κοσμικῆς δυνάμεως καὶ ἐξουσίας.

Πολλῷ μᾶλλον ὅμως ἀναμιμνησκόμεθα τό γεγονός ὅτι «ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς» μετέσχεν ὅλων τῶν ἀμέμπτων ἀνθρωπείων παθῶν ἡμῶν μετέσχεν ἔτι καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου, ὃ τοῦ παραδόξου θαύματος, καὶ διὰ τοῦ θανάτου Αὐτοῦ καὶ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ Αὐτοῦ ἐλυτρώσατο ἡμᾶς καὶ κατέστησεν ἡμᾶς δυνατούς εἰς τὴν ἐνατένισιν καὶ ὑπέρβασιν τοῦ φόβου τοῦ θανάτου, «θάνατος ἡμῶν οὐκέτι κυριεύει».

Ἐν τῷ πνεύματι οὖν τοῦ χαροποῦ Ὁρθοδόξου πένθους προπέμπομεν τόν ἀγαπητόν καὶ σεβαστόν ἀδελφόν ἡμῶν ὑπομιμνήσκοντες εἰς ἑαυτούς καὶ εἰς πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν ἐξόδιον αὐτοῦ ἀκολουθίαν, ὅτι οὗτος, καθὼς οἱ πλεῖστοι τῶν Ἀγιοταφίτῶν, προσῆλθε λίαν νεαρός ἐκ τῆς ἐνδόξου γενετείρας αὐτοῦ τῆς πόλεως τοῦ Ἀργους καὶ προσέγραψεν καὶ ἀφιέρωσεν ἑαυτόν εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῆς, τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καὶ τὴν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα. Ἐμαθητεύθη παρὰ τῷ Γέροντι αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτῃ Παλλαδίῳ, Γέροντι Ἀρχιγραμματεῖ τοῦ Πατριαρχείου. Ἀποφοιτήσας τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς τοῦ Πατριαρχείου, ἐξέμαθεν ἄριστα τὴν Ἀγγλικὴν εἰς τό ἐν Σιών Ἀγγλικῷ σχολείῳ

Cobat. Ἐσπούδασε τήν ἱεράν ἐπιστήμην τῆς Θεολογίας εἰς τό Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν. Ἐπανελθὼν εἰς Ἱεροσόλυμα, ἀπέβη εἰς ἓκ τῶν στενοτέρων συνεργατῶν τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Βενεδίκτου ὡς Γέρων Ἀρχιερατάρχης ἐπὶ εἰκοσαετίαν. Ὑπηρέτησεν ἐν συνεχείᾳ ὡς Πατριαρχικός Ἐπίτροπος. Ἀντεπροσώπευσε τό Πατριαρχεῖον εἰς πλεῖστα συνέδρια καί πλείστας ἀποστολάς.

Ἐγκρατὴς τοῦ Ἑλλήνος λόγου διὰ τήν διοικητικὴν διακονίαν αὐτοῦ εἰς τήν Ἀρχιερατείαν, διεκρίνετο διὰ τήν ἱερατικὴν καί ἀρχιερατικὴν ἱεροπρέπειαν αὐτοῦ κατὰ τὰς θείας ἀκολουθίας καί λειτουργίας. Προικισμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ στεντορείας φωνῆς ἔτερπε δι' αὐτῆς τὰς ἀκοάς τῶν Ἀγιοταφίτων καί τῶν πιστῶν εἰς τὰς ἀκολουθίας τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, τὰς ὁποίας ἀνελλιπῶς καθ' ἡμέραν μοναχικῶ καί αγιοταφιτικῶ τῷ τρόπῳ παρηκολούθει.

Ταῦτα πάντα καί ὅσα τήν προσοχὴν ἡμῶν ὡς ἀτελῶν διέφυγε, χρεωστικῶς ἀναφέρομεν ἐν τῇ ἐξοδίῳ ἀκολουθίᾳ ταύτῃ, προεξαρχομένη ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καί παρακαλοῦμεν τόν ἐλεήμονα Κύριον ἡμῶν, ὅπως ἐν τῇ δικαιοκρίσειᾳ Αὐτοῦ τῇ νικωμένῃ ὑπὸ τῆς φιλευσπλαγχνίας Αὐτοῦ ἐπίδῃ ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ ἔργα αὐτοῦ καί παρίδῃ ὅσα ὡς ἄνθρωπος ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως ἥμαρτε καί κατατάξῃ αὐτόν ἐν χώρᾳ ζώντων μετὰ τῶν ὁσίων καί δικαίων καί ἀξιοῖ αὐτόν τῆς ἀπολαύσεως τοῦ παραμυθητικοῦ φωτός τοῦ προσώπου Αὐτοῦ. Ἀμήν. Γένοιτο”.

Ἐκ τῆς Ἀρχιερατείας.